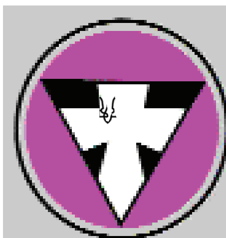

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 23 жовтня 2014 року № 43 (570)

«НАМ УКРАЇНА ВИЩА НАД УСЕ...»

Конгрес Українських Націоналістів іде на вибори. До виборчого списку, а також у мажоритарні округи від Конгресу делеговані українські патріоти, які не скомпрометували себе ні зрадою ідеалам свободи, на яких постали ОУН-УПА, ні угодовством, ні причетністю до корупції. Не дискредитувала себе і заснована 22 роки тому політична сила, яку творила і понад десять років очолювала незабутня Слава Стецько. Перед її світлою пам'яттю конгресівці схиляються та присягають «Вітчизні бути вірним до загину», бо ніколи не забудуть слова пані Слави: «Я буду боротися за Україну до останнього подиху свого життя». Так і сталося. Тепер настала пора боротися, як це робила вона, її послідовникам.

Якщо українські виборці проголосують за кандидатів у народні депутати від Конгресу, то можуть бути переконані, що принаймні ця, націоналістична, частина парламенту послідовно боротиметься проти корупції і ніколи не капітулює перед «імперією зла».

Високі ідеали не сумісні зі зрадою чи з дріб'язковістю. Тому в УПА не було інтриг і заздрощів, а лише готовність закрити в бою своїм тілом побратима чи вмерти за Україну. Уявімо собі, якою ж квітучою та заможною, авторитетною в сім'ї народів світу була б Українська держава, якби біля її керма стояли саме такі лицарі честі… Або їхні нащадки.

Члени Конгресу Українських Націоналістів і їхні прихильники намагаються в усьому бути гідними своїх великих попередників.

Українці! Повіримо їм! І віддамо за них свої голоси!

24 – під таким номером у виборчому бюлетені Конгрес Українських Націоналістів

 ОФІЦІЙНО

ПУТІН НАГОРОДЖУЄ УБИВЦЬ

Заява Проводу Конгресу Українських Націоналістів з приводу указу В.Путіна про «спецпособія» карателям

Російський президент уже давно розминувся із цивілізаційними цінностями, ігноруючи мораль і совість, права людини, історичну пам'ять народів. Кремль культивує брехню і підлість, «канонізує» тиранів на кштал Сталіна, Берії та їхніх опричників, трактуючи скоєні ними злочини проти людяності як подвиг в ім'я Росії. Щоб приховати справжню суть їхньої «діяльності», Путін вирішив ліквідувати «Меморіал». Мін'юст РФ звернувся до найвищої судової інстанції країни з вимогою заборонити діяльність «Меморіалу», організації, яка здійснила величезну роботу для розкриття злочинів комуністичного режиму.

Водночас президент РФ вирішив особисто відзначити «заслуги» убивць – карателів НКВД, які в Україні та країнах Прибалтики знищували учасників національно-визвольних змагань, убивали жінок і дітей, їхніми трупами гатили криниці, списуючи свої злочини на бандерівців чи «лісових братів». У це важко повірити… Але восьмого жовтня 2014 року В.Путін підписав указ про надання «спеціальної допомоги» ветеранам – карателям НКВД, які протягом 1944–1951 рр. ліквідовували національно-визвольні рухи в Україні, Білорусі, Литві, Латвії та Естонії, і доручив посольствам РФ у цих країнах скласти списки карателів і їхніх сімей.

Отже, допомога з Росії буде адресною. Відтепер московські вбивці та їхні нащадки, які досі проживають у країнах – місцях скоєння злочину, одержуватимуть за свої «подвиги» фінансову винагороду – специфічне заохочення до етнічних чисток силам новітніх російських бандформувань.

Звироднілий диктатор, нехтуючи елементарною етикою, вирішив вчинити акт наруги над пам'яттю мільйонів людей, які загинули від рук московських сатрапів, захищаючи право власного народу на свободу.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що всіма доступними методами буде протидіяти путінським акціям морального садизму в Україні, і звертається до Президента України, МЗС, СБУ та МВС з вимогою не допустити на території нашої держави поширення «допомоги від Путіна» катам українського народу.

Наруга і приниження не прощаються нікому! Слава Україні! Героям слава!

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів
14 жовтня 2014 р. м.Київ

 КОНГРЕС ЗАКЛИКАЄ

ВІТЧИЗНІ ВІРНІЇ СИНИ. ЇМ – НАШІ ГОЛОСИ

Дмитро Ярош належить до тієї когорти українців, які ще в юності чітко вибрали шлях: служити нації та її державі. На цій дорозі він не схибив. У тривожний для України час друг Дмитро із зброєю в руках став до лав її оборонців. Лідер легендарного Правого сектора Ярош разом із побратимами самовіддано воюють у найгарячіших точках українського Сходу, і лише від однієї згадки про них тремтять жижки в російських окупантів.

Свого часу, перебуваючи в лавах Конгресу Українських Націоналістів і «Тризуба», Дмитро Ярош одержав благословення на подвижницьку працю в ім'я України від незабутньої Слави Стецько. Віримо, він завжди буде вірним присязі. Тому Конгрес підтримує його, як кандидата у народні депутати, і закликає виборців в/о №39 віддати свої голови саме за Дмитра Яроша.

На світлині 1995 року ви бачите Дмитра Яроша праворуч від Слави Стецько, поруч з ним – його побратим по «Тризубу» Володимир Ткач, нині кандидат у народні депутати по в/о №165. Усі, хто знає друга Володимира, вважають його людиною обов'язку та честі. Він – кандидат від Конгресу, а це означає, що ніколи не заплямує гідності українського парламентарія.

Голосуйте за нашого кандидата!

НАШІ КАНДИДАТИ – ЛЮДИ ЧЕСТІ ТА ГІДНОСТІ

24 – під таким номером у виборчому бюлетені
Конгрес Українських Націоналістів

Дорогі українці!

Напередодні парламентських виборів Конгрес Українських Націоналістів звертається до вас із закликом віддати свої голоси за кандидатів у народні депутати від нашої політичної сили по мажоритарних округах. Вони ніколи не зрадять національні ідеали, не жаліючи сил, будуть боротися проти корупції, за очищення влади від п'ятої колони та утвердження української України.

Голосуйте за кандидатів від Конгресу по мажоритарних округах!

Ткач Володимир, округ № 165, Тернопільська обл.

Березовський В'ячеслав, округ № 11, Вінницька обл.

Потурнак Іван, округ № 16, Вінницька обл.

Матківський Олег, округ № 119, Львівська обл.

Кондратюк Вадим, округ № 124, Львівська обл.

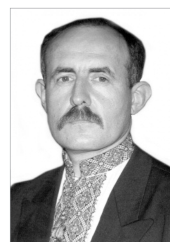

Клевчик Іван, округ № 204, Чернівецька обл.

Коретчук Ярослав, округ № 85, Івано-Франківська обл.

Царенко Анатолій, округ № 144, Полтавська обл.

Брацюнь Степан, Голова Конгресу Українських Націоналістів

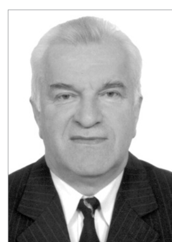

Мовчан Павло, голова Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка

Поровський Микола, голова Республіканської Християнської партії

Олійник Марія, Заступник Голови КУН, заступник голови Донецької ОО ВУТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка

Рудник Ігор, сотник 34-сотні Майдану Революції Гідності

Бондар (Різниченко) Ольга, активіст волонтерської групи «Вільні люди»

Борович Богдан, голова Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, голова Івано-Франківської ОО КУН

Лупаков Євген, голова Спілки Офіцерів України, заступник Голови КУН

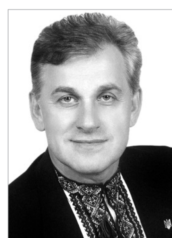

Петрова Марія, голова Всеукраїнської Ліги Українських жінок, перший заступник голови Національної Ради жінок України

Шпіцер Василь, перший мер м.Львова, заступник голови КУН

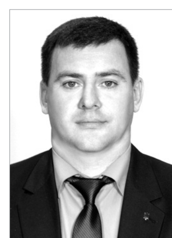

Дідусь Роман, заступник головного інженера Львівського відділення ГПУ «Полтавагазвидобування», заступник голови КУН

Шепетюк Юрій, голова Київської міської організації КУН, заступник голови Конгресу

Семенюк Тарас, директор кредитної спілки «Скарбниця»

Гентош Тарас, голова Львівської обласної організації КУН

Віват Іван, заступник голови Чортківської райдержадміністрації, голова Чортківської районної організації КУН

Стельмащук Юрій, директор державного підприємства «Український дім»

Хуторянець Ольга, шеф-редактор телевізійного проекту ток-шоу «Говорить Україна»

Білах Іван, директор ТОВ «Видавництво Астон»

Лемик Роксолана, доцент кафедри цивільного права і процесу, голова Львівської міської організації КУН

Гудзь Віктор, доцент, зав. кафедрою історії Мелітопольського педагогічного університету імені Б. Хмельницького

Біля мікрофону – Слава СТЕЦЬКО, крайній ліворуч – Олег МАТКІВСЬКИЙ. 1997 рік

Один із найдостойніших

Олег Матківський належить до тих українських патріотів, чия життєва позиція визначилася від народження. Батько – учасник Норильського повстання. Мати – політкаторжанка. Незалежна Українська Держава була для них найвищим ідеалом, якому вони присвятили свої життя. Тож ще в дитинстві Україна для Олега була і піснею, і молитвою, а згодом стала і хлібом насущним – змістом життя.

Досвідчений юрист, він виступає в обороні людини, на захист якої завжди має бути Закон. Якщо Олега Матківського оберуть народним депутатом, то від цього виграють парламент і громадяни України. Він – один із найдостойніших кандидатів у народні депутати. Конгрес Українських Націоналістів закликає виборців віддати свої голоси саме за Олега Матківського.

Олег Матківський став узгодженим кандидатом на виборах

«Самопоміч» Андрія Садового, «Громадянська позиція» Анатолія Гриценка та «Правий сектор» висловили свою підтримку кандадиту від Конгресу Українських Націоналістів Олегу Матківському.

Олег Матківський був зареєстрований кандидатом практично в останні відведені на це законом години. В штабі пояснюють затримку тим, що в ЦВК документи Матківського перевіряли найприскіпливіше – хтось дуже не хотів, що він став кандидатом у цьому окрузі. Сам Олег Матківський вважає, що хоча ця ситуація суттєво обмежила його виборчу кампанію і зустрічі з виборцями, проте такі наміри залишає на совісті тих, хто це влаштував.

Як показала виборча кампанія, Олег Матківський користується повагою та величезною підтримкою. Олег Матківський вважає, що зараз потрібно впровадити зміни на законодавчому рівні. «Ці зміни вкрай потрібні країні і людям. Цього вимагав від України і Євросоюз, але донині нічого не зроблено. В нас готові напрацювання проектів законів, і ми проведемо ці реформи обов'язково», – говорить Олег Матківський.

Друга необхідна справа – реформа місцевого самоврядування. «Тут головне – повноваження місцевих громад. На зустрічах пояснюю мешканцям: після реформи центром має стати саме ваша громада», – говорить Олег Матківський.

Довідка.

Олег Матківський – народився 1957 року. Член Конгресу Українських Націоналістів. Своєї партійності не змінював. В 1994–1998 роках працював у фракції Народного Руху України разом з В'ячеславом Чорноволом і був співавтором першої Конституції Незалежної України.

Створив професійну правозахисну групу, став ініціатором громадського суду «Нюрнберг-2» (процес засудження злочинів комунізму).

В 2014 році разом з фондом «Соборність» організував закупівлю та доставку в Україні великої партії індивідуальних медичних аптечок стандартів НАТО та організував приїзд медичних інструкторів з США для навчання українських військових в наданні першої допомоги у військових умовах.

Одружений. Батько 6 дітей.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ФРОНТОВІ ХРОНІКИ

СТРАХИ БУВАЮТЬ РІЗНІ

Артобстріли по наших у Пісках мали б початися о 16.00. Але в суботу, 18 жовтня, сепари пересунули стрілку на годину назад. І ми, «Вільні люди», мали поквапитись із розвантаженням бусів, бо під'їхали до бази ПС за 15 хвилин до їхньої сепарів атаки.

А це для волонтерів – печаль. Одне діло, коли все розмірено і є час роздивитися, як бійці, перевдягнені в новісіньку теплу форму, взувши берці зимові, натівські, задоволені, і тобі це душу зігріває. Інше – коли все у шаленому темпі. І ти не певний, чи все зробив до ладу.

Однак саме у цьому конкретному випадку поспіх мав свої переваги. Через обмеження в часі розібрати вантаж комбат покликав більше хлопців. І ми дізнались, що в ПС насправді багато харків'ян. Бо ж перше запитання від бійців: «А ви звідки?» – «З Харкова» – «Та ви шо!!!» – «А з якого району?» – «З Данилівки» – «А я з ХТЗ» І далі, зрозуміло: «Брат!», – «Дорогий!» І – обійми, обійми, обійми…

Хоч проси сепарів, аби вони хвилин ще десять почекали, щоб же ж встигнути із всіма любими земляками розцілуватися!

Та вони, ці гаспиди, починають хвилина в хвилину. Як в аптеці. Нас же, волонтерів, бійці ПС прагнуть у цей момент швидше заховати. Ведуть в якусь андеграундову кімнату панського будинку, примовляючи повсякчас на нашу адресу якісь гарні, вдячні слова ще й піклуючись: «Усаджуйтеся на диванчику». – «Та ні. Там вікно». «Пересуньтесь на підлогу. От вам подушечка. І яблучко.» – «Може, водички хочете?» Хтось приносить карімати, маленькі лавочки. Таке враження, що нашим героям трохи навіть соромно за незручності, які нам, волонтерам, влаштували сепари.

Закінчилась перша фаза обстрілів. У перерву нас вирішують перевести у ще безпечніше місце. Перебіжками треба перебратися на протилежний бік вулиці, де у хаті є глибокий льох. Нас супроводжує Ядвіга. Вона з Кривого Рогу, за фахом security менеджер. Працювала в ЗСУ і в МВС. Не вжилася в корупційній системі. Емігрувала. Вчилась у Польщі та Німеччині. Повернулась, коли почався Майдан. Пройшла його від «А» до «Я». З початком війни – інструктор ЗСУ з підготовки військових кадрів. Згодом, будучи прихожанкою костелу, взяла благословення у свого душпастиря йти добровольцем у військове формування ПС. На питання: «Чому ПС?» відповідає, що під час Майдану, спілкуючись з різними підрозділами самооборони, зрозуміла, що Правий сектор – це та духовно і світоглядно авангардна сила, на чолі з якою українці спроможні вийти з вогню очищення по-справжньому вільною і сильною нацією. Взагалі, здавалося, ми розмовляємо не з простим солдатом ДУКу, а за масштабністю і глибиною оцінок готовим державним діячем, гідним репрезентувати нашу країну на будь-якому рівні.

І як так буває? А ми ще плачемося на кадровий голод в країні…

При цьому хочеться наголосити: перше, що кидається в очі у підрозділах ПС, це щира турбота один про одного і непоказна жертовність. Шанобливість у стосунках. Ядвіга підкреслює, що їй щодо ДУКу вибір поміг зробити Господь. І саме тому почуває себе щасливою. І це в принципі – знайти своє місце у житті – по силах кожному українцеві.

Напевно, розмова у льосі могла б тривати ще довго. І мені, і військовому журналісту «Голосу України» Людмилі Коханець *(на світлині ліворуч)*, і голові Харківського Крайового Православного Братства Вадиму Приходченку цю освітлену каганцями і ліхтариками бесіду не хотілося завершувати. Ще й коли з'ясували, що між нашими духовними провідниками – архієпископом Харківським і Полтавським УАПЦ Ігорем та Харківсько-Запорізьким єпископом – ординарієм УКЦ Мар'яном Бучеком сердечні і дружні стосунки.

Але добре все ж таки, що є у «Вільних людях» люди справи, що для них поперед усіх душевних сентиментів. Богдан Ткачук вже через півгодини нашого підвально-розкішного спілкування підняв питання про те, що обстріли обстрілами, а в нас за планом – доїхати ще до мінометників, бо вони вже, мабуть, переживають, де ми є. Тому досить розсиджуватися… Мінометники нас дійсно зачекалися. Коли їхня батарея 133-ми мінометами гахнула по сепарах – я разом з мішком термобілизни впала від страху і думала, що вже все – розлетілась у космічний пил. Люда ж на мене, як піднялася, подивилася із співчутливою посмішкою. У неї ж стаж який… Під касетними бомбами москалів в Грозному бувала. Придністров'я, Афган… А Вадиму, який і досі сміється з мене, як згадує цей епізод, артилеристи у 92-й давали з мінометів постріляти. Так що у нього також досвід був. Тобто я, проаналізувавши цей свій стан, зрозуміла, що дійсно причина різноманітних страхів – це невідомість.

От як боявся Донбас правосеків – а тепер жінки де побачать Яроша – біжать до нього і просять-молять: «Синку! Ви ж нас під іродами цими кацапськими не залишайте!» Висновок простий: не довіряти власному страхові смертному і спиратися в собі на страх Божий. Бо чого боятися смертного, коли страхом Божим захищений?! Страх Господній – чистий, це ненависть до зла. І від нього втечуть вороги, тремтячи від страху смертного. А ти сам збережешся, і друзі-побратими вціліють, і нація-держава буде в добрі перебувати. Отакі мої міркування.

Ці двоє хлопців – волонтери з Дніпра. Один з них Олександр Редька, кандидат у депутати, мажоритарник. Вони з «Демальянсу». Зробила фотку з ними через півгодини, як їхнє авто «Субару. Форест» впритул розстріляли сепари. Волонтери привезли на передову безпілотник, на останню позицію за Пісками, що під нашим контролем. Віддавши його, повертались у село. Десь метрів за сто, де ми були у мінометників, їх прямо на дорозі перестріли проросійські диверсанти. З простріляним радіатором різко звернули в кювет, вибігли з авта і сховались у гаражі. Сепари ж заглиблюватись на контрольовану нашими територію не ризикнули. Хлопці, звісно, були дуже збуджені. Доїхали з нами до Красноармійська. Сашко казав, що коли бачив кулеметну чергу, відчував найбільший жаль за дружиною і дитинкою, яка щойно народилася. «Хто про них попіклується?!» І ще розповідали хлопці, що дуже розчаровані тим, як у Дніпрі проходить передвиборча кампанія. Говорили про використання адмінресурсу не гірше, ніж за Яника. «За що боролись?!»…

ОКРЕМА ДУМКА

Ціна і цінності

Ті, у кого в душі виникне гіркота на кшталт «Нас знову кинули», «Майдан нічого не досяг», «На манежі всі ті ж», «Ніхто за злочини не покараний», «Корупція процвітає», – їдьте до Києва, пройдіться Інститутською, подивіться в очі хлопцям з Небесної Сотні. Розплачтеся. Зайдіть до каплички, отої, що за Розп'яттям. Помоліться, зрештою. Хлопці ж тепер усі там, у небесних оселях, з Отцем нашим Небесним. І замисліться, що їм не можна за нас перед Ним червоніти: мовляв, ті, які залишились, – не втримали, не зберегли ідеалів Майдану.

Ми інші. Влада – та ж сама. І після виборів до ВР навряд чи суттєво зміниться. Але ми інші. І виміри буття у нас інші. Як у керівництва АТО із тими, хто на передовій.

Одні продовжують у ціновому просторі жити, інші – у ціннісному. Ті, котрі у ціновому, пролонговують існування держави на совковій закваці. Приклад. У лютому, після того як Янукович втік, сотників Майдану депутати із «сценічної трійці» зібрали і запропонували їм «теплі і хлібні місця». Про тих, хто відмовився, вирішили, що ті надто багато хочуть. Або розповідали, як заступник голови Харківської облдержадміністрації Василь Хома, який, до речі, тільки пару днів тому написав заяву на звільнення (людина по життю Допи і Гепи) у ніч перед штурмом першого березня пропонував гроші і посади, щоб українські патріоти покинули ХОДА. І коли вони відмовились, мотивуючи, що готові вмерти аби над ОДА російські братки не підняли «триколор», був шокований. Бо високі слова для постсовєтських чиновників – це виключно засіб самопіару. Подвійна риторика: на публіку високі слова, а в міжсобойчику «договорняки» – залишається двигуном української політики. На ньому працює і принцип партійних квот. Є в тебе відповідна освіта чи немає, знаєш цю галузь чи ні – без різниці. Власна репутація, на жаль, у нашому політикумі ніщо поряд із шкурними і партійними інтересами. І поки ця система особистісних і корпоративно-партійних мотивацій на державній роботі не зникне – все буде без змін. Хоч би які пречудові закони не приймалися. Бо нові корисні закони, реформи і т.п. із старим контингентом влади – це нове вино у старих міхах.

Між тим, Майдан довів, що в українському суспільстві існує значний прошарок людей, які мислять і живуть у ціннісному вимірі і готові йти на самопожертву заради мети побудови цілісної і справедливої модерно-національної держави із традиційними християнськими, родинними, особистісними свободами і правами. На цих людях, активних патріотах, тримався Майдан, який здолав злочинний режим Януковича, і вони сьогодні – добровольці на передовій чи беруть участь у волонтерському русі, чинячи опір російським терористам-загарбникам.

У яких стосунках перебуває ця активна патріотична частина суспільства із партіями, які вибиратимуться нами в наступний парламент, – це насущне питання.

14 жовтня увечері на Михайлівській площі на мітингу, організованому представниками «Правого сектору» і «Азова», на завершення Маршу, я не побачила жодного відомого обличчя з політиків партій, які зараз при владі. Натомість молоді і студентству, які часто йдуть на фронт і за волю своєї держави віддають там своє життя або здоров'я в добровольчих батальйонах, терпіти падлючу лицемірну поведінку офіційного політикуму, зі всіма його договорняками та ігрищами, стає дедалі нестерпніше. В атмосфері вчорашнього Маршу відчувалося, що гнів проти неправди, ототожненої з офіційним політикумом, у молодіжному середовищі накопичується дуже швидко.

Небезпеку я бачу лише в тому, щоб цією молодою вибуховою енергією не скористались наші вороги. Принаймні мене дуже насторожила присутність і активна комунікація з організаторами мітингу людей, які, очевидно для мене, режисерували драматичні події на Майдані в ніч на 30 листопада. Я добре запам'ятала тої ночі їхні обличчя. Як потім з'ясувалось, це були люди з середовища Льовочкіна.

Тому бачу найважливіше сьогодні завдання для тих середовищ, які набувають активної підтримки в суспільстві, – з Божого благословення привести до влади команди порядних і непідкупних патріотів-державників, фахових, конструктивно мислячих людей, самодостатніх ефективних менеджерів, незалежно від їхньої партійної приналежності, які б реально здійснювали реформування на користь кожного з нас. У цьому, гадаю, полягає перехід від цінового у ціннісний вимір здобуття Держави, за яку віддавали і віддають життя наші Воїни Світла.

Сторінку підготувала
Ольга РІЗНИЧЕНКО

ПОГЛЯД

«Наших людей живить любов до свого народу»

Живемо в стані війни. На кордоні між Україною та Російською Федерацією військові об'єднання: одні готові нападати на нашу державу, інші боронити її від чужого нападу.

Армія Російської Федерації чисельна, ідеться про десятки тисяч активних воїнів. Вони мають все необхідне: достатнє харчування, відповідний одяг-однострій, сучасну зброю, танки, гармати, літаки, про всяк випадок – медичні пункти. Ці люди пішли на фронт, усвідомлюючи всі його небезпеки, але вони спокійні за долю своїх родин. Про їхню діяльність розповідають відповідно налаштовані засоби масової інформації. З українського боку не все так добре.

Однак вищеперелічене не вичерпує всіх елементів, які запевняють перемогу. Важко не помітити, що російським збройним силам бракує ідеї. Вони готові йти на будь-який фронт, куди їх пошле державна влада, проте не знають, чому мають там воювати, як це було, наприклад, у Чечні чи в Афганістані.

Загальновідомо, що в минулі роки наші державні провідники свідомо занедбували сили, потрібні для належної оборони країни. Внаслідок цього, як ми переконалися півроку тому, коли розпочався конфлікт на Сході України, наша армія опинилася в жалюгідному стані: не було ні спорядження, ні підготованих військових підрозділів.

Спершу видавалося, що російській стороні запевнена перемога, а українці приречені на поразку. Але несподівано, навіть для громадян України чи інших держав, а головно для противника, число українських вояків із початку агресії, готових боронити рідний народ та свій край, день у день зростало, вони належно організувалися.

Населення, підкріплене молитвою, з власної ініціативи почало збирати військове спорядження, харчування, одяг; фахівці-добровольці забезпечують пораненим медичну допомогу.

У чому секрет? Наших людей живить ідея любові до свого народу.

Якщо півроку тому вважалося, що порівняно з противниками ми великий, але слабкий народ, Збройним Силам якого бракує засобів для виконання свого завдання (захисту громадян), то сьогодні з'ясувалося, що українці готові ефективно захищатися і робити це здебільшого власними силами.

У чому секрет? Наших людей живить ідея любові до свого народу. Скільки людей взяли до рук зброю, яку вдалося придбати завдяки жертовності громадян, щоб боронити свої права! А за тими відважними людьми стоять мільйони, які в різні способи, але захоплені тою самою ідеєю, з вражаючим запалом, винахідливістю і готовністю доповнюють усе те, чого тимчасово бракувало.

Дивним чином війна, яка мала б нас зруйнувати, стає причиною духовного і матеріального зростання, що дарує нам надію на збройну перемогу, а ще важливіше – на здійснення нашого всенародного бажання бути нормальною, справді самостійною державою.

Ми щасливий народ, бо маємо провідну ідею. Існування такої ідеї і наше щире бажання її сьогодні здійснювати після багатьох десятиліть змагань – це та сила, яка, за словами нашого поета Івана Котляревського, кріпить нас, навіть у найскладніших обставинах: «Любов к Отчизні де героїть, там сила вража не устоїть, там грудь сильніша од гармат».

+Любомир,
Архиєпископ-емерит

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

ЕНЕРГЕТИКА НА МЕЖІ ВИЖИВАННЯ

Наталка ПРУДКА

З приходом осені енергетична криза в Україні набирає шалених обертів: виробництво електроенергії стрімко падає, тоді як попит споживачів зростає, адже до настання опалювального сезону електронагрівальні прилади завжди були надійним помічником у домашньому виробництві теплих послуг.

Але з огляду на відсутність в достатніх обсягах палива (вугілля та газу), єдиний спосіб, як врегулювати існуючий дисбаланс попиту та пропозиції – це відключати споживачів. Саме тому в вересні влада запровадила віяльні відключення цілих регіонів. Вкрай критична ситуація в тепловій енергетиці, частка якої в загальній структурі виробництва електроенергії за 8 місяців склала 43 відсотка. Це теплові електростанції (ТЕС), що працюють на вугіллі, і теплоелектроцентралі (ТЕЦ), паливом для яких служить газ. Теплоелектроцентралі переважно розташовані у великих містах – з метою комбінованого виробництва і тепла, і струму, що дозволяє покращувати рентабельність ТЕЦ порівняно з ТЕС, спроектованих на виробництво лише електроенергії.

Сьогодні теплова генерація опинилася на межі повної зупинки! Теплові електростанції (ТЕС) допалюють залишки вугілля – на 26 вересня із накопичених на зиму запасів залишилося лише 0,5 мільйона тонн. Якщо ж температура впаде нижче «0», вугілля спалять дуже швидко! Доставляти «з коліс», тобто прямо з шахт вугілля подавати в котли ТЕС, в нинішніх умовах неможливо, адже внаслідок бойових дій на Донбасі зруйновані десятки шахт та залізнична інфраструктура. В зоні АТО розташовано 40 непрацюючих копалень, тому ні видобути, ні вивезти звідти вже видобуте вугілля неможливо. За таких надскладних умов зимові запаси ТЕС мали б значно перевищувати вимоги мирного часу – на складах станцій до початку осінньо-зимового максимуму навантажень, тобто, на 1 листопада, завжди лежало щонайменше 3–4 мільйони тонн вугілля.

«Запаси впали до критичного рівня, тому Україна потребує імпорту вугілля. Купувати доведеться чи в Польщі – там проблеми з логістикою, чи в Росії – там проблеми політичні, чи в Австралії – а там довге транспортне плече, ще й передоплату необхідно робити як можна раніше», – заявив голова Національної комісії, що здійснює державне регулювання в сферах енергетики та комунальних послуг (НКРЕКП) Володимир Демчишин. Крім того, є проблеми з інфраструктурою для прийомки імпортного вугілля. «Можливість перевалки в портах на залізничний транспорт – мінімальна, адже Україна ніколи не завозила вугілля, а навпаки, експортувала його, тому й технологічна інфраструктура збудована по-іншому. На сьогодні можна приймати з моря лише 400 тисяч тонн вугілля щомісячно», – каже В.Демчишин.

Раніше керівництво Міненерговугілля повідомляло, що перше судно з вугіллям (85 тис т) прийде з Південно-Африканської Республіки приблизно 15–19 жовтня. Звичайно, це дуже мало, і чекати довго, адже у топку ТЕС скоро нічого буде вкидати. Загалом в ПАР планують придбати 1 млн т вугілля – воно буде дорожчим за українське, хоча не зрозуміло, чому? Державні та приватні підприємства підписали угоди про постачання 5,6 мільйона тонн вугілля до кінця 2015 року, повідомив Юрій Продан. Ціни та умови постачання влада не розголошує, хоча відомо, що українське вугілля значно дорожче, ніж ціни на світових ринках.

Як уникнути енергетичного колапсу?

З огляду на відсутність вугілля, існує реальна загроза повної зупинки ТЕС. Газові проблеми призвели до того, що простоюють теплоелектроцентралі, а значить, втрачають обігові кошти, падає рентабельність цих потужних підприємств. Отже, майже половина генерації України (43 відсотка) під загрозою повної зупинки.

Надійним оплотом в цій ситуації, можна сказати, цитаделлю, поки що залишається лише атомна генерація – в загальній структурі виробництва частка АЕС за 8 місяців склала 45,1 відсотка (дані Міненерговугілля). Галузь працює стабільно, адже АЕС повністю забезпечені ядерним паливом. Потужності атомних електростанцій дозволяють значно наростити обсяги виробництва, але вони «заперті» з причини низької пропускної здатності ліній електропередач з заходу на схід. Тобто, відсутня можливість передати в повному обсязі на схід вироблену енергію на Хмельницькій та Рівненській АЕС. Подібна ситуація й на Запорізькій АЕС. Протягом останніх 10-ти років блокувалося будівництво високовольтної лінії електропередач «РАЕС – підстанція Київська» – з метою, щоб комусь було вигідно палити побільше дорогого газу та вугілля на наших ТЕЦ та ТЕС. Тепер уряд вже спрямував кошти на цей об'єкт, але такі споруди будуються не за один місяць.

З приходом осінньої прохолоди люди масово включають електричні обігрівачі та бойлери, не здогадуючись, які загрози створюють для вкрай зношеної єдиної енергосистеми України. Величезний дефіцит вугілля та газу не дає можливості станціям виробляти енергію в затребуваних споживачами обсягах. З різким похолоданням цей дисбаланс лише посилиться. Водночас атомної енергії вистачить для покриття лише половини потреб наших споживачів.

Щоб зберегти енергосистему від повного розвалу, тобто, від так званої каскадної аварії, внаслідок якої в країні повністю зупиниться виробництво електроенергії, диспетчерський центр в особі НЕК «Укренерго» днями запровадив графіки аварійних відключень споживачів Центральної та Північної енергосистем України. Знеструмлення споживачів триває від 2-х до 4-х годин – в часи найбільшого, тобто, пікового попиту – з 8-ї до 10-ї ранку та з 20-ї до 22-ї вечора. В такий спосіб станції зможуть економити паливо для зимових холодів.

Обігрівачі, пральні машини та інші потужні прилади енергетики радять вмикати лише вночі, адже тоді в енергосистемі є надлишок енергії. За словами міністра енергетики та вугільної промисловості Юрія Продана, стабілізувати енергосистему планується до першого листопада. Водночас міністр не виключає, що ситуація може повторитися і тоді доведеться знову запроваджувати обмеження енергопостачання. Юрій Продан повідомив пресі, що вважає за необхідне продовжити запроваджені у серпні (терміном на один місяць) надзвичайні заходи на ринку електричної енергії. Ручне управління енергоринком зумовлене масовим руйнуванням енергетичних об'єктів та залізничних колій, якими вугілля традиційно постачалося на ТЕС.

Влада заспокоює, що взимку будемо з теплом і світлом, проте незалежні експерти прогнозують непривабливу перспективу. Зокрема, екс-міністр палива та енергетики, а нині директор Інституту екології та енергозбереження Сергій Єрмілов заявив у пресі, що, цитую, «сьогодні є загроза не пройти осінньо-зимовий максимум навантажень, тому що підготовку до нього провалили». Замість газу на ТЕЦ можна спалювати мазут, але, за словами С.Єрмілова, «мазутні господарства є лише в потужних котельнях та на ТЕЦ. Наприклад, київські ТЕЦ-5 та ТЕЦ-6 дійсно зможуть перейти на мазут. Решта котелень, що забезпечують теплом 90 відсотків населення України, таких потужностей не мають, а газу в балансі держави для них також немає».

Столиця без світла?

Столичні мешканці вже відчули «принади» віяльних відключень: 24 вересня о 12-ій годині дня «Укренерго» застосувало графіки аварійних відключень в Києві. Крім того, понад 3 місяці кияни жили без гарячої води, для виробництва якої потрібно спалювати газ.

Борги за газ «Київенерго» перед «Нафтогазом України» ростуть як сніжний ком: на початок вересня борг досяг 1,6 млрд грн – це 9 відсотків від загальної суми боргу тепло-комунальної енергетики держави (17,6 млрд грн). Керівництво компанії звинувачує київську владу в невиконанні своїх зобов'язань щодо компенсації різниці в тарифах, і неплатежах комунальних підприємств, що фінансуються з місцевого бюджету. В свою чергу влада вою з головним акціонером «Київенерго» Рінатом Ахметовим, який сконцентрував у своїх руках 75 відсотків акцій одного з найпривабливіших підприємств України.

На початку вересня столична прокуратура зареєструвала кримінальне провадження за фактом незаконного відчуження 12,73 відсотка акцій ПАТ «Київенерго», що належали територіальній громаді міста. Цю інформацію 12 вересня оприлюднила прес-служба відомства. Зокрема прокурорською перевіркою встановлено, що 2004 року рішенням Київради зазначений пакет акцій було безоплатно передано до статутного капіталу ПАТ «Київенергохолдинг». У подальшому шляхом неодноразових відчужень за участю різних підприємств, установ та організацій, зареєстрованих не в Україні, акції були незаконно передані у володіння іншої приватної енергокомпанії. Перевіркою встановлено, що орієнтовна вартість відчуженого пакету акцій складає близько 250 млн гривень.

«За цим фактом столичною прокуратурою до Єдиного реєстру досудових розслідувань внесені відомості про вчинення службовими особами Департаменту комунальної власності Києва та ПАТ «Київенергохолдинг» кримінального правопорушення, передбаченого Кримінальним кодексом України (розтрата майна шляхом зловживання службовим становищем, що спричинило збитки в особливо великих розмірах). Триває досудове розслідування», – повідомляють у прокуратурі.

А поки ведеться слідство, кияни часто отримують рахунки з пропозицією сплатити величезні суми за не спожиту електроенергію. А ще – представники «Київенерго» інколи викликають власників приватних будинків і залякують штрафом на сотню тисяч гривень за підключення до електромережі. Потім пропонують дати хабара, сума якого вдвічі менша, а офіційно оформлений штраф зменшують до 12-14 тисяч. Ще в серпні автор статті звернулася до прес-служби «Київенерго» з проханням відповісти на поставлені у листі запитання, але до цього запит ігнорується.

Ліміти на світло

Для кожної області НЕК «Укренерго» на початку вересня запровадила план скорочення місячного ліміту енергоспоживання – для більшості регіонів на 20%, тоді як для Донецької та Луганської – до 50 відсотків. В разі перевищення доведених лімітів, диспетчер енергосистеми запроваджуватиме графіки аварійних відключень.

Відмовитися від такого не популярного в народі рішення можна лише за рахунок імпорту палива – вугілля та газу. Але з газом уряд прорахувався: марними виявилися сподівання на реекспорт газу із Угорщини, Словаччини та Польщі за ціною $385, тобто, на $100 дешевше, ніж пропонує Україні «Газпром». Хоча це можна було передбачити. Варто лише згадати спроби «Нафтогазу України» на початку 2000-их експортувати газ власного видобутку на західний ринок за діючими там цінами (газ власного видобутку неможливо було відділити від російського). Україна тоді купувала газ в Росії за ціною $50. «Газпром» відразу прореагував на спроби експорту, тому передбачив в контракті пункт про заборону перепродажу газу іншим країнам.

Країни ЄС домоглися скасування цього положення, адже це суперечить правилам Світової організації торгівлі. Але Путін грає без правил і тому його обходить проблема порушення контрактних домовленостей. Першою зупинила реекспорт польська PGNiG, потім до таких же дій вдалися угорські та словацькі постачальники. Потім самопроголошена «ЛНР» заявила про свою домовленість з РФ про постачання газу – пишуть РІА «Новості». Не зрозуміло лише, хто платитиме.

Пройти зимовий максимум навантажень без постачання газу з Росії, за словами прем'єра Арсена Яценюка, можна було за умови, якби вдалося купити в Європі 15 мільярдів кубометрів газу. І тоді б дефіцит становив 5 млрд куб м. Але цього не сталося, тому доведеться мерзнути і жити без світла. Марними виявилися сподівання України на тристоронні переговори за участі ЄС та Росії 26 вересня.

Атомна цитадель

Критична ситуація в тепловій енергетиці змушує під іншим кутом подивитися на перспективи розвитку ядерної енергетики. Відомо, що один вагон уранової руди може замінити 12 тисяч вагонів вугілля в енергетичному еквіваленті.

Україна посідає 11 місце в світі за розвіданими запасами покладів урану – їх вистачить на потреби українських АЕС на найближчі 100 років. Переваги атомної енергетики над тепловою – очевидні. Прикро лише те, що, за даними генерального директора ДП «Східний гірничо-збагачувальний комбінат» Олександра Сорокіна, «з 2010 року на підтримку галузі видобутку урану з державного бюджету не надано жодної копійки! І це при тому, що бюджетні ін'єкції на підтримку вугільної галузі перевищують 13 мільярдів гривень щороку. За даними одного народного депутата кінця 90-их, саме на суму бюджетних дотацій щороку зростали активи одного з найбагатших олігархів України».

Відсутність належного фінансування стримує розвиток власного видобутку урану, а тому СхідГЗК лише на третину забезпечує ураном українські АЕС, решту урану (дві третини) доводиться купувати в Росії. Навіть за умов військової агресії наші АЕС повністю забезпечені ядерним паливом, і не лише російського виробництва. У вересні 2014-го було зруйновано монополію російського постачальника – компанії ТВЕЛ, що входить до складу Росатома.

Американська Westinghouse пройшла експертизу

Державна інспекція ядерного регулювання України (ДІЯРУ) дозволила постачання в Україну модернізованого палива TBC-WR, альтернативного російському. Про це 24 вересня повідомив перший заступник голови ДІЯРУ Михайло Гашев під час Дня атомної енергетики в рамках 12-го Міжнародного форуму «Паливно-енергетичний комплекс України: сьогодення та майбутнє».

Успішно завершилася довготривала боротьба України за диверсифікацію ядерного палива для наших АЕС. Першу партію після більш ніж дворічної перерви американська компанія Westinghouse поставить в грудні – паливо почнуть завантажувати в третій енергоблок Южно-Української АЕС під час планово-попереджувального ремонту, який планують завершити у січні 2015 року. Контракт між «Енергоатомом» та шведським підрозділом Westinghouse Electric Sweden AB на постачання ядерного палива для українських АЕС сторони продовжили 11 квітня ще на 5 років – до 2020-го.

Позитивна експертиза ДІЯРУ модернізованого палива Westinghouse покладе край намаганням російських спецслужб довести, що американські паливні збірки взагалі непридатні для ядерних реакторів радянського дизайну – саме такі встановлені на АЕС України.

Відтепер знято всі перешкоди для постачання американського палива для українських АЕС. Проте співпраця з Westinghouse не виключає подальшого використання й російського палива, адже згідно з вищезгаданим контрактом американські паливні збірки будуть завантажені лише на два енергоблоки Южно-Української АЕС та на один блок Запорізької АЕС. Решта 12 реакторів ще довго працюватимуть на російському паливі.

За даними президента «Енергоатома» Юрія Недашковського, в листопаді очікується постачання двох партій ядерного палива російської компанії ТВЕЛ. «Якщо говорити про паливо із Росії, то у нас цього року заплановано 12 поставок, з яких 10 ми вже отримали у відповідності з графіком, і нині АЕС не відчувають ніяких проблем з ядерним паливом» – повідомив Юрій Недашковський.

Проте в умовах воєнної агресії з боку Росії ніхто не може гарантувати, що імперськи налаштований Кремль й надалі дозволятиме своїм атомникам вчасно виконувати чинний довгостроковий контракт з Україною. Хоча в усі роки незалежності співпраця українських та російських атомників не була підвладна політичній кон'юнктурі – це особливо важливо на тлі того, що відбувається в газовій царині.

Росія не змогла зберегти повну монополію на українському ринку ядерного палива, річний обсяг якого – 600 мільйонів доларів. Компанія «Росатом» більше не диктуватиме в односторонньому порядку цінову політику на ядерне паливо – на противагу тому, що нині відбувається в газових українсько-російських стосунках.

Післямова:
Чому не варто переходити на електричне опалення?

Уже сьогодні енергосистема України функціонує в аварійному режимі, тому всім нам варто запастися свічками. Грітися, схоже, доведеться біля пічки.

А ще хочеться наголосити, що в умовах, коли єдина енергосистема України працює на межі розвалу, не варто прислухатися до порад осіб з Печерських пагорбів та іноземних порадників про доцільність переходу на електричні котли. Хоча, якби не здирництво енергетиків, котли можна було б вмикати вночі, коли в системі є надлишок енергії.

Проте нормальні речі в цивілізованій країні, не можливі в Україні. Вартість процедури переходу на електричне опалення – за межею допустимого, хоча сам електричний котел коштує недорого – від 2000 до 5000 гривень в залежності від його потужності (розрахунок: 1 кВт на 10 квадратних метрів). Такий котел дуже просто можна встановити прямо в квартирі чи приватному будинку.

До вартості котла потрібно додати вартість та перепрограмування дво- чи тризонного лічильника, що дозволить обраховувати нічну енергію – її продають за більш низькою ціною. Без посередників обленерго продасть лічильник за 2 тис грн, посередник – за 5 тис.

А ще можна вскочити в халепу, коли електроенергія стане вам взагалі не по кишені. В разі, якщо місячне споживання сягне 800 кВт-годин, тариф зросте до 1,34 грн за кВт-год. Щоб цього уникнути, зверніться в обленерго з заявою про перехід на електричне опалення – тоді ліміт місячного споживання вам збільшать до 3600 кВт-год, а тариф значно знизять.

Але радіти рано, адже спочатку вам порадять замовити на стороні проект енергопостачання будинку чи квартири. Наприклад, фірма поруч з офісом Броварського відділення Київобленерго виконає цю роботу за 4 тисячі гривень. Пропозиції інших ліцензованих фірм сягають 15-ти тисяч грн.!

І це ще не все. У вас попросять договір з енергопостачальною компанією про користування електричною енергією, щоб пересвідчитися, чи вистачить встановленої потужності – традиційно будинки та квартири забезпечені по договору потужністю від 3-х до 5-ти кВт. Цього мало, тому вам порадять докупити ще 10-15 кВт – в Броварському відділенні Київобленерго це вам обійдеться по 1260 грн за кожен додатковий кВт встановленої потужності, тобто загалом від 12600 до майже 19 тисяч грн.

Підсумувавши всі необхідні платежі, вартість такого опалення обійдеться в понад 20 тис грн. Скільки ж років звичайний бюджетний працівник чи пенсіонер збиратиме ці десятки тисяч щоб пройти здирницьку процедуру обленерго?

ПИЛЬНУЙ!

ЯК НАРДЕПИ ПОЗБАВИЛИ ПРАВА ГОЛОСУ ЗАХИСНИКІВ УКРАЇНИ

Ольга ДМИТРЕНКО

20 жовтня, на своєму останньому засіданні, Верховна Рада провалила голосування за внесення до порядку денного законопроекту № 5157-1, який дозволяв проголосувати військовослужбовцям у зоні АТО. Голова ВР Олександр Турчинов декілька разів повертався до голосування. Проте голосів забракло, вирішальним чином – за рахунок нардепів від «Батьківщини», тих, які і нині пробиваються до ВР під брендом цієї ж політичної сили. Так наостанок заплямували себе ганьбою ті обранці, які безсоромно позбавили права голосу захисників Вітчизни.

Президент Петро Порошенко назвав такий вчинок аморальним, і це найделікатніша характеристика цинізму та блюзнірства так званих представників українського політикуму, які самі себе звільнили від такого «пережитку» як совість. Ну, чим не ленінці?! Вчергове намагаючись опинитися у Верховній Раді, де можна легко наживати собі мільйонні статки, лише голосуючи за «лобістські» закони, вони, схоже, в душі переконані, що священний обов'язок українських бійців – воювати і помирати за те, щоб «обранці», як справжні сибарити, могли насолоджуватися життям, нічим не гребуючи. А після такої ганьби і дикості в парламенті дехто посмів появитися на черговому телешоу та ще й озвучувати лицемірні філіппіки про високі ідеали! Жоден із таких фарисеїв не повинен бути у Верховній Раді! Жоден!

Як повідомила «Українська правда», разом із «регіоналами», групою Курченка, комуністами, на підтримку яких розраховувати не доводилося, провалили законопроект також депутати від фракції «Батьківщина», які висмикнули свої картки з гнізд для голосування, щоб система показала, начебто депутати відсутні на засіданні, а дехто ще й забачливо вибіг із зали. Такий «внесок» політичної сили Ю.В.Т. до «скарбниці» путінських надбань. Ця партія, бачите, вболіває, щоб у зоні АТО, не сфальшували, боронь Боже, результати волевиявлення наших вояків, нехай, мовляв, уже вибори без них обійдуться, адже ж ніхто не позбавляє добровільно вибраного ними ж права – боротися з ворогом і помирати за Батьківщину.

Так, тільки з фракції «Батьківщина» за законопроект №5157-1 не проголосували:

Абдуллін О.Р., Богдан Р.Д., Бондарєв К.А., Власенко С.В., Гладій В.І., Данілов В.Б., Даценко Л.М., Дерев'яний В.Т., Дубіль В.О., Кириленко І.Г., Кожем'якін А.А., Кондратюк О.К., Королюк В.А., Курпіль С.В., Кучерук М.Г., Лукашук О.Г., Макул Л.Я., Немиря Г.М., Одарченко Ю.В., Оробець Л.Ю., Полочанінов В.Г., Сушкевич В.М., Терьохін С.А., Чубатенко О.М., Швець В.Д., Шевченко А.В., Шевчук О.Б., Шлемко Д.В., Яворівський В.О.

ПОМ'ЯНІМО ЖЕРТВ СОЛОВЕЦЬКОГО ЕТАПУ

27 жовтня 2014 року, в понеділок, о 18 години, біля пам'ятника Лесеві Курбасу, що на перетині вулиць Прорізна і Пушкінська в Києві, громадськість справить панахиду по жертвах Соловецького етапу, розстріляного в урочищі Сандармох на півдні Карелії 27 жовтня, 1, 2, 3 і 4 листопада 1937 року – 1111 в'язнів, у т. ч. 290 українців.

Приходьмо зі свічками, з портретами загиблих, з квітами. Покличмо друзів, знайомих. Хто не зможе прийти – засвітіть свічку в церкві чи вдома.

ПЕРОМ І ОБ'ЄКТИВОМ

Храми під прицілом терористів

Напередодні свята Покрови Пресвятої Богородиці російські козаки на Донбасі заявили, що «укропи» наводять артилерію на церкви УПЦ МП і будуть з нагоди свята їх знищувати. І Путін, як відомо, навіть підготував з цього приводу гнівну тираду. Але щось там у них не склалося, і вони не знищили жодної церкви, відповідно на нас свій злочин не повісили. Між іншим, п'ятого жовтня, коли виїжджали з Пісок, сфотографувала церкву, в яку потрапив снаряд, щойно ми від'їхали. До речі, дорогою до блокпоста у Карлівці в нашому ешелоні сталася пригода. Джип «Правого сектору», який їхав попереду, напоровся на шматок снаряду, і на наших очах його заднє колесо розлетілося вщент. Оскільки через небезпеку снайперських атак зупинятися і зменшувати швидкість було не можна, джип проїхав небезпечну ділянку на трьох колесах. І зупинилися ми вже біля церкви у Карлівці – однієї із небагатьох споруд у містечку, яка вціліла...

Ольга РІЗНИЧЕНКО

На світлині: церква у Пісках, через декілька хвилин її зруйнував снаряд.

ДОНЕЦЬКІ РЕАЛІЇ

ЗОНА. ЗРАДЖЕНІ ДЕРЖАВОЮ

Марія ОЛІЙНИК

У своїй інавгураційній промові сьомого червня Президент України накреслив мирний план для Донбасу та всієї країни. Він зазначив: «Дискусії не підлягає питання про територіальну цілісність України. Щойно я присягнув «усіма своїми справами боронити суверенітет і незалежність України, і завжди буду вірний цій святій обітниці» – урочисто зачитав він під бурхливі оплески залу. І окупований український Донбас чекав звільнення. Сподівався, що буде насамперед замінено голову Донецької обласної державної адміністрації та його силову команду. Адже саме Сергій Тарута, Рінат Ахметов, Микола Левченко в ніч з 6 на 7 квітня не дали зачистити Донецьку облдержадміністрацію від тоді ще сепаратистів, а не бойовиків. По дурості чи зі злими намірами – можна спитати у них. Вони, мабуть, щиро вважали, що з сепаратистами можна щось вирішувати з допомогою переговорів і обіцяли це зробити, задовольнивши їхні вимоги. Час показав хибність і навіть злочинність такої позиції. І перше, що мав би зробити Президент України після інавгурації – замінити свого представника разом з силовим блоком. Адже від 7 квітня минуло два місяці і було очевидно, що ахметовськими гудками тепер уже озброєних бойовиків не викуриш.

Відчувши абсолютну слабкість, безпорадність і некомпетентність влади, бойовики, без жодного спротиву, зайняли військові частини, ЗМІ, підприємства, банки, школи, ВНЗ. І що? Донецька ОДА разом з усіма структурами просто втекла з окупованої території на звільнену, а саме в м. Маріуполь, за рішенням Порошенка, залишивши мільйони мешканців один на один з озвірілим окупантом. Рятуючись, виїхали українські активісти і просто люди, які були за єдину Україну. Сподівались на перемогу над окупантом, на очищення окупованої території і на повернення додому. Таке враження, що вся політика Порошенка щодо окупованого Донбасу орієнтована тільки на зовнішній світ, але не на громадян України, особливо донеччан. 16 вересня, перед поїздкою до Вашингтона, він протягнув через ВР закон «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей», яким фактично легалізував терористів. А 16 жовтня, перед переговорами з Путіним у Мілані, він цей закон підписав, хоча його реалізувати неможливо. Бо закон передбачає участь органів місцевого самоврядування у призначенні керівників прокуратури і судів, створення загонів народної міліції, введення особливого режиму здійснення господарської та інвестиційної діяльності. Але для цього треба розробити і внести на розгляд Верховної Ради проекти законів: «Про загони народної міліції в окремих районах Донецької та Луганської областей»; «Про економічний режим здійснення господарської та економічної діяльності в окремих районах Донецької та Луганської областей»; «Про внесення змін до Закону України «Про прокуратуру»; «Про внесення змін до Закону України» Про судоустрій і статус суддів». Цим ніхто не займається, це, по-перше. По-друге, Верховна Рада України не визначила межі «Лугандону», де 7 грудня мають відбутися вибори. Щоправда, бойовики призначили свої «вибори» на друге листопада. По третє, в адміністративних одиницях, розташованих на неконтрольованій Україною території, неможливо зібрати обласну, міську, районну, селищну чи сільську ради, там немає ні міського, ні сільського голови – вони або втекли до Росії, або перебувають в «ополченії» або притягаються правоохоронними органами України до відповідальності за сепаратизм. Хто ж тоді за Законом України має організувати вибори 7 грудня??? Хіба Президент та народні депутати України, які голосували за цей закон цього не знають? Тобто Президент, Уряд та Верховна Рада України роблять вигляд, що щось вирішують, а насправді роблять все, щоб заморозити конфлікт і віддати окуповані території терористичним організаціям «ДНР»-«ЛНР». Практично мільйонам громадян України винесено вирок: подарувати нас на розправу окупантам.

Лише через чотири місяці Петро Порошенко зробив те, що мав зробити восьмого червня – призначив нового голову Донецької ОДА, який відразу вразив нас не зовсім адекватними заявами. Так, на прес-конференції 11 жовтня в Слов'яногірську Олександр Кіхтенко допустив обмін аеропорту Донецька на інші території, зазначив, що, можливо, українська влада піде на обмін територіями з бойовиками.

«Дійсно є спірні райони по лінії, яка встановлена в результаті мінських угод. Є території, які перебувають під контролем «ДНР». Тому, якщо постане питання обміну цих населених пунктів на аеропорт, то рішення буде прийматися на високому рівні» , – заявив губернатор.

Він відзначає, що за утримання аеропорту доводиться дорого платити.

«Адже, з одного боку, аеропорт Донецька став символом героїзму наших солдат. А з іншого – це щоденні обстріли, вбиті і поранені українські солдати. Мало того, аеропорт як інфраструктурний і стратегічний об'єкт знищений. І тут потрібні правильні, обгрунтовані, своєчасні рішення», – сказав Кіхтенко.

Крім того, в штабі АТО повідомили, що з бойовиками досягнуті певні домовленості щодо «розмежувальних ліній». Появилась інформація про підписання договору про припинення вогню з терористичною організацією ДНР. А вже в інтерв'ю «Дзеркалу тижня» Кіхтенко підтвердив інформацію про підписання договору про припинення вогню з терористами: «Від військового керівництва підписав заступник начальника Генштабу генерал Юрій Думанский. Від ДНР – Олександр Захарченко. Він сьогодні дотримується», – розповів він. По-перше, бойові дії насправді йдуть повним ходом. Бойовики обстрілюють м. Сніжне, Торез, Мар'їнку, Маріуполь, Нікішине, щоденно штурмують Донецький аеропорт.

По-друге, українська влада визнає, що торги по обміну територіями ведуться на вищому рівні. Схоже, що Президент Порошенко веде якусь гру, про правила якої не розповідає. Ми не знаємо про що таємно домовляються Путін з Порошенком. Хоча наявність таких домовленостей озвучив навіть держсекретар США Кері. Але одіозним законом Порошенко «злив» Донбас і тих патріотів, які в ньому ще живуть, терористам і Росії. Не треба розповідати про тимчасовість цього статусу. Всі ми знаємо, що, особливо в нашій країні, немає нічого постійнішого, ніж тимчасове. Хто може порахувати, скільки ще людей вб'ють терористи на «своїх», тепер уже «законних», територіях, зі своєю, тепер уже «законною», міліцією, і скільки ще солдат загинуть під час цього «переміря»...

Немає жодних дій, спрямованих на визволення з-під окупації третини Донецької та Луганської областей, де проживає більша частина громадян України цих областей, половина з яких стала біженцями і сподівається повернутись. Ті, які залишились, живуть при повній відсутності української влади та українського законодавства, хоча Президент твердить, що це територія України. Все це дуже жахливо закінчиться і може призвести до ще однієї національної ганьби – чергової втрати частини території України, після чого можна буде забути про непрофесійні кадрові призначення, які призвели до Іловайського котла.

Тим часом у «Лугандоні» триває геноцид українського народу. Українців знищують у власній країні. Так, заговоривши українською, можна позбутися життя. Але ця тема нікому вже не цікава.

У нас ховають десятки безіменних солдат, а багато взагалі не поховані. Ми втратили рахунок смертям, але і ця тема вже відпрацьована – є інші, цікавіші. У той час, як одного люструють у сміттєвому баку, іншому, в полоні, відрізують пальці, перебивають ноги. Той з бака виліз і пішов у депутати, а другий загинув від звірячих катувань. Ми вже навіть не знаємо ні цифр, ні імен полеглих. Можна зносити пам'ятники вождю комунізму, але комуністи знову йдуть до Верховної Ради, для них історія з пам'ятником – лише зайвий піар.

А тим часом на території «Лугандону» його «власть» штампує «закони». Так зване міністерство освіти і науки ДНР 7 жовтня видало наступні накази: «Про організацію діловодства в закладах освіти всіх рівнів, типів і форм власності», «Про мову навчання в установах освіти Донецької Народної Республіки». Перший наказує керівникам усіх освітніх закладів на території «ДНР» до 15 жовтня організувати ведення діловодства російською мовою. І всі вже перейшли на «мову жителів». Другий наказ утверджує російську мову в якості мови викладання, навчання і виховання в усіх освітніх установах, незалежно від рівня, типу і форми власності. Зменшується кількість годин на вивчення української мови та літератури, вилучаються твори національного спрямування, наприклад, замість драматичного твору «Бояриня» Лесі Українки запропонували інший драматичний твір поетеси, вилучили вірш «Україна» В.Самійленка, поезію П.Тичини «Пам'яті тридцяти», замість поезії В.Сосюри «Любіть Україну!» запропонувати учням вірш В.Сосюри «Донеччино моя!» і т. д.

Із шкільної програми вилучено предмет «історія України». Предмет «Я і Україна» замінено на предмет «Я і общество». З предмету «правознавство» вилучено всі Закони України та Конституцію України. Одне слово, держави Україна і всього, з нею пов'язаного у шкільних програмах «ДНР» немає, оскільки «ДНР» вважає, що такої країни, як Україна, нема. Є слово «отечество» і введено навіть новий предмет «ЗАЩИТА ОТЕЧЕСТВА». Обгрунтування: «Учитывая современную социально-экономическую обстановку и с целью усиления роли военно-патриотического воспитания рекомендуется в 2014–2015 учебном году внести изменения в преподавание курса «Защита Отечества». Задача – підготовка школярів для дій в мирний і воєнний час. І в батальйоні ДНР «Восток» ще влітку сформовано підрозділ з 15–17-річних школярів, які борються з «Київською фашистською хунтою», захищаючи зі зброєю в руках «родіну» «Новоросію». Навіть фільм про них вже зняли «Молодые герои Новороссии».

Крім того, у 2015–2016 навчальному році школи Донецька будуть переведені на російський стандарт освіти, за російськими підручниками.

Цікаво, що ці рекомендації надіслано в школи 7 жовтня Донецьким обласним інститутом післядипломної педагогічної освіти Донецької облдержадміністрації, а насправді «ДНР».

Нікого не цікавить куди зможе подітися школяр зі свідоцтвом про закінчення школи в «ДНР», куди він може вступити на подальше навчання. 14 жовтня до Донецької міської ради ввійшли бойовики терористичної організації «ДНР» і змусили співробітників міськради опублікувати розпорядження так званої «ради міністрів» «ДНР» про призначення головою адміністрації Донецька, з покладеними на нього функціями міського голови Ігора Мартинова – депутата Донецької міської ради від Партії Регіонів, директора міського парку імені Щербакова. 11 липня «ДНРівці» виставили законно-обраному міському голові Олександру Лук'янченку ультиматум – забезпечувати військові потреби ДНР, а не життєдіяльність міста, погрожуючи у випадку невиконання їх вимог розправою. Він змушений був виїхати з Донецька. Таким чином бойовики сьогодні творять на території «ДНР»-«ЛНР» все, що їм заманеться, за повної відсутності будь-якої реакції з боку української влади. А якщо реакція є, то дуже дивна. Наприклад, заборона на виплати на території «ДНР» пенсій звичайним пенсіонерам, але водночас виплата пенсіонерам-міліціонерам. Навряд чи варто сподіватися змін на краще. Бо повний провал кадрової політики Порошенка продовжується. Так, щойно першим заступником голови Донецької облдержадміністрації призначено члена Партії Регіонів Олександра Кравцова. Він – заступник голови Донецької обласної ради, яка 3 березня прийняла незаконне рішення про проведення в області референдуму про якусь «долю» Донбасу. Далі Кравцов сформував і став головою комісії, яка складалася з проросійських радикальних «активістів» «Русского мира», для узгодження з ними питань про незаконний референдум!!! Це незаконне рішення було скасовано адміністративним судом за позовом обласної прокуратури, а для Кравцова воно було законним.

Крім того, з 2001 по 2010 роки Кравцов обіймав різні управлінські посади на підприємствах Ахметова.

І сьогодні Порошенко, мабуть, на прохання Ахметова, призначає Кравцова першим заступником Олександра Кіхтенка.

Партія Регіонів «нареферендила» нам війну і сьогодні Порошенко знову віддає область Партії Регіонів.

Люди, яких українська влада кинула і зрадила, втратили будь-яку надію на захист гарантованих їм прав. Волонтери повідомляють про випадки смерті від холоду і голоду. А голова Уряду Арсеній Яценюк заявляє, що «контроль над Донбасом Україна повертатиме тоді, коли матиме достатньо можливостей для цього», мовляв, серйозна перепона у поверненні «гарячої частини Донбасу» – важка моральна травма жителів цієї території; щоб її вилікувати потрібні роки.

А може, то «важка моральна травма» у керівників нашої України?

Донецьк

Зустріч 17 березня Олександра Кравцова з «активістами». Крайній справа Пургін – перший віце-прем'єр «уряду ДНР» сьогодні, тоді один з керівників, ліквідованої судом організації «Донецкая Республика»

МИ ДІТИ ТВОЇ, УКРАЇНО!

ПЕРШЕ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ У ЛЬВОВІ

(До 25-річчя створення у Львові Клубу політичних в'язнів і репресованих ім. Михайла Сороки)

Орися МАТЕШУК,
голова Львівського Клубу політв'язнів
(1989–1994 рр.)

1989 рік. У Львові відновлюються колишні і виникають нові громадсько-політичні організації і товариства (ТУМ, НТШ, Товариство Лева, Союз українок, НРУ та ін.), які стали на шлях національного відродження і утвердження незалежності Української держави. Серед них належне місце посіла історико-просвітницька організація «Меморіал», яку очолили відомі громадсько-політичні діячі академік Ігор Юхновський та Євген Гринів.

Переважно членами «Меморіалу» були колишні учасники української визвольної боротьби 1940–1950 рр. та руху Опору 1950–1980 рр., які за свої ідейно-політичні переконання довгі роки провели у тюрмах і гулагах. Невдовзі всі вони об'єднались у Клубі репресованих, що був створений з ініціативи Ірини Калинець.

25 жовтня 1989 р. на розширеному засіданні членів Клубу та провідних членів «Меморіалу» було схвалено Статут і Програму Клубу, затверджено печатку та іншу атрибутику, а також обрано головою Клубу Орисю Матешук та її заступників – Влодзю Сеник, Олеся Гринька, Ігоря Калинця і Зеновія Кецала. Секретарем Клубу стала Нуся Стецько, головою ревізійної комісії – Ярослава Гасюк.

З того часу кожної п'ятниці ввечері у підвальному приміщенні Львівської обласної Спілки письменників України, а згодом – у Палаці культури ім. Гната Хоткевича, збиралися люди, які, повернувшись із тюрем і гулагів, продовжували боротися за свої права і свободу рідного краю. Тут вперше прозвучали вірші, пісні і різні оповіді, створені у глибокому підпіллі, у тюрмах і концтаборах. Ця своєрідна і неповторна творчість заповнила сторінки альманаху «Біль», що був виданий «Меморіалом» за редакцією активного члена Клубу Миколи Дубаса, а всі зібрані фотодокументальні матеріали були представлені в музеї «Арсенал» на виставці «Реквієм пам'яті жертв сталінських репресій на Західній Україні».

Усі були безмежно вдячні своєму другу Миколі за це унікальне видання (аналогічних в Україні тоді ще не було), а також Надії Мудрій за чудові ілюстрації, якими вона прикрасила альманах. Оформлення альманаху здійснив відомий художник Богдан Сорока, син довголітнього політв'язня, одного з організаторів Кенгірського повстання та автора гімну, який для всіх каторжан став символом непохитної боротьби за права і свободу в умовах суворого ГУЛАГу.

28–29 вересня 1991 р. члени Клубу взяли активну участь у перепохованні Михайла Сороки і його дружини Катрусі Зарицької на Личаківському цвинтарі. Після похоронних урочистостей члени Клубу провели «Вечір пам'яті», присвячений учасникам Кенгірського повстання. Члени Клубу Оксана Войтович і Оля Годяк, які брали безпосередню участь у повстанні, поділились своїми спогадами, прочитали вірші, присвячені повстанцям Кенгіру. Ярослав Гасюк розповів про підпільну організацію «Північне сяйво», створену в інтинських концтаборах Мінлагу, та жорстоку розправу над членами цієї організації. Вокальний ансамбль Клубу, який створила Віра Лемеха в 1990 році, виконав низку тюремних пісень, серед яких особливе місце займала пісня «Ми по таборах і тюрмах». (Ця пісня в обробці Віри Лемехи стала гімном Клубу). Тоді ж, на цьому вечорі, Львівський клуб політв'язнів і репресованих був названий іменем Михайла Сороки.

У Клубі регулярно відзначались усі видатні події і знаменні дати. У лютому 1994 р. члени Клубу та Союзу українок вперше у Львові провели Свято Героїнь, де підтримали пропозицію Клубу про присвоєння Державної премії України ім. Т. Шевченка Вірі Іларіонівні Свєнціцькій, яка, пройшовши сталінські концтабори, продовжила працю свого батька на ниві мистецтвознавчої науки. У всіх літературно-творчих вечорах, організованих Клубом, завжди брали участь відомі українські письменники, а також виступали з власними віршами Богданка Брух, Ярослав Гасюк, Євген Дацюк, Галина Гордасевич та інші члени Клубу. На тих вечорах можна було почути вірші в художньому виконанні Наталі Попович, її розповіді про знайомство і дружбу з видатними діячами і письменниками – з Б. Лепким, О. Олесем, О. Телігою, І. Крушельницьким, В. Бобинським та іншими славними українцями.

Частими гостями Клубу були краяни з діаспори – Канади, США, Далекої Півночі, Казахстану і Сибіру. Завжди почесними і шановними гостями були провідники Світової Ліги українських політичних в'язнів Михайло Марунчак та Богдан Качор.

До Клубу часто приходили діти колишніх політв'язнів, щоб познайомитися з друзями своїх батьків, які не повернулися додому, а спочили вічним сном у місцях вигнання. Члени Клубу проводили зустрічі із друзями по ув'язненню, які мешкали далеко за межами України. Така зустріч відбулася з колишніми в'язнями – «інтинцями», які жили в той час у приполярному місті Інта. Окремі члени Клубу здійснили поїздки на. Далеку Північ і в місцях масових поховань в'язнів Мінлагу встановили хрести. Олесь Гуменюк, Михайло Бендина та інші активні члени Клубу були організаторами численних поїздок у міста і села Львівщини для вшанування пам'яті воїнів ОУН-УПА і бійців Дивізії «Галичина» та перепоховання їхніх останків.

Велику науково-пошукову роботу вела член Клубу Влодзя Сеник. Вона відтворила імена перших жертв сталінських репресій в Західній Україні, які проходили по так званій «справі 59». З учасниками цього процесу, які залишились живими, були налагоджені тісні зв'язки і надавалася матеріальна допомога. Були також виділені кошти на впорядкування могили наймолодшої учасниці цього процесу Марії Наконечної, яка померла на висилці в Сибіру.

Члени Клубу – Слава Людкевич, Василина Дзюбан та її син Мирослав, Рома Зеленюк, Наталя Раневич, Іванка Гуменюк, Богдан Пришлякевич, Ярослав Гасюк, Євген Дацюк, Петро Воронюк, Зеновій Кецало та інші часто зустрічалися з учнівською молоддю, виступали перед громадськістю Львівщини і всюди їх зустрічали з радістю. Деякі з них за виступи у військових частинах були нагороджені Почесними грамотами Національної Гвардії. Колектив Клубу взяв участь у творчому вечорі, що відбувся у 1990 р. в театрі ім. М. Заньковецької з нагоди 70-річчя народження Олеся Гринька та присвоєння йому звання Народного артиста України. Усі присутні в залі театру стоячи зустріли і слухали промови друзів ювіляра, які колись були поруч з ним у тюрмах і гулагах.

Львівською телестудією створено фільм «Згораю, щоб світити», де майже всі «герої» фільму – члени Клубу.

У Клубі велася велика доброчинна робота. Завдяки українській діаспорі і поїздкам деяких членів Клубу в далеке зарубіжжя, був створений фонд допомоги, який очолила Люба Пальчевська-Брух. Вона взяла на облік колишніх в'язнів фашистсько-більшовицьких концтаборів, які втратили там здоров'я, одиноких і тих, що знайшли притулок у будинку людей похилого віку. Не рахуючись з часом, Люба Брух вела чіткий бухгалтерський облік, оформляла десятки грошових переказів тим, які жили у віддалених від Львова районах і конче потребували допомоги. Усі її вітали, коли вона, наша «добра Люба», як її всі називали, стала членом Львівського Центру суспільної служби, який організував і очолив д-р Юрій Гнатишак, відомий широкій громадськості своїми благодійними вчинками і доброзичливим ставленням до людей нелегкої долі.

Львівський клуб політв'язнів свою діяльність проводив спільно з Львівською спілкою політв'язнів України та зі Спілкою дітей-політв'язнів, які були створені на початку 1991 року, а також з «Меморіалом». та з іншими організаціями, які вели аналогічну діяльність. Члени Клубу брали участь у всіх мітингах, маніфестаціях і демонстраціях та в інших масових заходах, які проводились з ініціативи Всеукраїнського Товариства політичних в'язнів і репресованих (створене 3 червня 1989 р.), яке очолив відомий громадсько-політичний діяч, учасник дисидентського руху, довголітній політв'язень Євген Пронюк. Навколо Товариства згуртувались усі, створені в Україні об'єднання політв'язнів (Львівський клуб репресованих став колективним членом Товариства, а голова Клубу – членом Координаційної Ради) і надалі всю роботу проводили разом. Разом штурмували, пікетували тодішню, ще совєтську Верховну Раду, всі разом, підтримуючи учасників студентської революції «на граніті», йшли походом по Хрещатику у «зеківській формі». Також брали участь у всіх з'їздах, конференціях, конгресах та інших політичних заходах, які проводило Товариство під керівництвом Голови Товариства Євгена Пронюка.

25 жовтня 1994 р. на розширеному засіданні було відзначено 5-річчя створення Львівського Клубу політв'язнів і репресованих ім. Михайла Сороки. За пропозицією Орисі Матешук, яка усі ці роки очолювала Клуб, головою Клубу став Мирослав Дзюбан, щирий патріот України, син довголітніх в'язнів сталінських таборів.

Уся подальша діяльність Клубу була скерована на створення вільної, соборної, ні від кого незалежної Української Держави.

Львів

Орися МАТЕШУК

ТИ ЙШОВ ОДИН

Ти йшов один, а всі кричали:
«Розпни його! Убий! Розпни!»,
Каміння в голову кидали,
Коли на хрест схилявся Ти,
Усі зреклись Тебе, забули
Правдиві і святі слова.
І фарисеї раді були,
Що рабськи служить їм юрба.
Ти був один... Ні! Поруч – МАТИ!
Вона з Тобою опліч йшла,
Готова була перейняти
Твої терпіння до кінця.
І на Голгофу – до загину
Вона долала разом путь...
І Ти воскрес, о Божий Сину,
Усі хвалу Тобі несуть.
В цей день святковий Божа Мати
Дітей своїх благослови
І дай нам силу подолати
Наш шлях тернистий до Мети.

БУЛИ НАДІЇ, СПОДІВАННЯ...

Були надії, сподівання,
Були пориви юних літ,
Високі і палкі стремління,
Думок розмах і мрій політ.

Тепер я знаю, розумію,
Вернути їх не можу знов.
Даремно мріяти не вмію
І знаю міць стальних «оков».

І все ж я вірю в ідеали,
Себе їм в жертву принесу.
Хоч досить бід усіх зазнала, -
Зі шляху свого не зійду.

В покорі, ні, не схилю спини,
Змагатись буду до кінця.
За кращу долю України
Віддати згідна я життя.

* * *

О музо, дай мені наснагу,
У бій за правду поведи.
В борні зі злом пішли відвагу,
Надійним другом будь завжди.

Хай вірш тривожним дзвоном стане,
Розірве вщент гнітючу тьму.
Сміливо слово хай повстане
За долю світлу і нову.

ВІДПОВІДЬ ОКУПАНТАМ

Так, нездоланні, горді ми,
Бо ж патріоти ми землі своєї.
Не ми до вас, а ви прийшли
І нас вбивали за ідеї.

Усе, що рідне в нас відняли,
Порядки вводили свої,
Хотіли ви, щоб ми не знали
Ні краю свого, ні рідні.

Навколо нас – одні конвої,
В ярмі кремлівському жили.
І ви ходили як «герої»,
Та всім ненависні були.

О, ви хотіли, щоб рабами
Ми стали в себе на землі?!
Та Божа Правда є ж бо з нами –
Вона здолає дні лихі.

До бою стануть мужні люди
Вкраїні волю принесуть.
Вас гнати будуть звідусюди,
Ганьба покріє вашу путь.

НА УЗЛІСКУ ВЖЕ ЗАВЕЧОРІЛО

Присвячується братові
Роману та його побратиму
Ярославу Вернюку

На узліску вже завечоріло,
Панувала навкруг тишина...
За Вкраїну гордо і сміливо
Йшли до бою вояки УПА.

Залунали звуки скорострілa,
Застрочили кулемет й наган...
Вража куля вояка скосила –
І упав він від пекельних ран.

Налетіла банда з гуком-криком,
Обступила юного стрільця,
Та він плюнув у вічі безликим
І промовив праведні слова:

«Я живий – пощади не благаю,
Бо за волю смерть не є страшна.
Окупанти! Через вас вмираю,
Та за мене відомстить УПА!»

На узліску вже завечоріло,
Панували мир і тишина...
За Вкраїну гордо і сміливо
Йшли до бою вояки УПА!

ЯК БЕЗ ТЕБЕ ЖИТИ?

Батькові, рідній людині, вірному другу в день його смерті

Пустинно скрізь і сумно стало,
Нема надії, ні мети...
Ми так просили в долі мало –
Хотіли поруч завжди йти.

З тобою завжди я ділила
Усяке горе пополам,
Коли нести було несила –
Ти брав його на плечі сам.

Завжди верталась я до хати,
Щоб там тебе зустріти знов.
Бо вмів мені ти силу дати,
Вернути віру і любов.

У тебе, рідний, я навчилась,
Як треба вести чесний бій.
Хоч доля нас жорстоко била –
Ми крок тримали твердо свій.

О як же, як без тебе жити,
Яким же далі шляхом йти?!
Я згідна шлях свій повторити,
Щоб тільки був зі мною ти.

ОЧЕВИДНЕ – НЕЙМОВІРНЕ?!

США ВИСУНУЛИ УЛЬТИМАТУМ ПУТІНУ

У ЗМІ просочилася інформація про те, що під час недавньої конференції в Мілані представники уряду США висунули Путіну ультиматум, згідно з яким той повинен піти з політики протягом року. Умови, за якими кремлівський ватажок повинен виправитися, були передані через канцлера Німеччини Ангелу Меркель.

У цьому зв'язку українська преса висунула припущення, що несподівані заяви кристально чистого демократа Ходорковського і ліберального російського патріота Навального про те, що вони не віддадуть Україні Крим, з'явилися не просто так.

Автор матеріалу, опублікованому у виданні HvylyaNet, Сергій Климовський пише:

– Що відомо про результати переговорів у Мілані? Від їхніх учасників – нічого.Вони не зробили навіть звичайної прес-конференції з обтічними заявами про те, що домовилися ситуацію поліпшити. Висновок – переговори були не просто «складними», а жорсткими, припущу – ультимативними. Але ультиматум не оголошують з джентльменських міркувань.

На мій погляд, відсутні в Мілані представники США висунули Путіну ультиматум: або він «виправиться» або йому буде дуже «боляче». Ультиматум передали через Меркель, – Путін слабо знає англійську, але вільно володіє німецькою, чому і був за столом у навушниках, усі спілкувалися англійською.

Путін обіцяв подумати. Але йому не залишили право на відмову – США вже зробили перший крок, зобов'язуючи Путіна прийняти ультиматум: до вечора 17 жовтня зупинили падіння ціни нафти і навіть підняли її на пару доларів.

Натомість зажадали: а) звільнити Надію Савченко і Олега Сенцова; б) домовитися 21 жовтня з Україною про постачання газу.

Це перші кроки, які має зробити Путін по дорозі до глобальної нормалізації та повернення до статусу-кво. Заключним кроком у їх ланцюжку повинен стати відхід Путіна з політики протягом року. Наприклад, за станом здоров'я, як зробив Єльцин 31 грудня 1999. Інакше ...

Путін знає, що «інакше». Тому заздалегідь демонструє здатність домовлятися. 12 жовтня заявляє про припинення «навчань» біля кордонів України і повернення 17,5 тисячі військовослужбовців до казарм. НАТО стежить за цим із космосу, не бачить відведення військ і робить зауваження Путіну.

15 жовтня Путін підписує закон про фінансування з держбюджету партій Росії, який набирає чинності з 1 січня 2015 р Того ж дня в Кремлі, на засіданні Ради з розвитку громадянського суспільства і прав людини при президенті РФ, Путін заявляє: «Краматорськ – це Україна, а не Новоросія».

Щоб вимовити цю фразу, Путіну «накачують м'яч», повідомляючи, нібито чиновники в Краматорську відмовляють його жителям у пенсіях та дитячих підручниках, кажучи, що Краматорськ – не Україна. Джерело цієї скарги Путіну – якась Єлизавета Глинкіна з України. Фейк, що дозволяє Путіну показати: він не має зазіхань на Україну.

Цього ж дня, 15 жовтня, держсекретар США Керрі зробив незрозумілу заяву про те, що між Порошенком і Путіним є непублічна домовленість як додаток до Мінської угоди. Про що саме – Керрі не сказав. Не буду гадати, навіщо і кому воно було адресоване.

У той же день, за добу до зустрічі в Мілані, «Ехо Москви» друкує інтерв'ю з Навальним, який сидить під домашнім арештом, у якому той заявляє, що Крим повернути ніяк не можна. Нібито «Газпром-Медіа» був проти цього інтерв'ю, але воно з'явилося. 16 жовтня подібний запис робить у блозі й Ходорковський, після чого той стає надбанням ЗМІ.

Від обох цього не очікували. Перша оцінка – Навальний і Ходорковський готуються до президентських виборів, але вони відбудуться в 2018 році. Зарано, щоб загравати з ватниками, псувати свій імідж за кордоном і серед своїх прихильників. Звідси висновок: Навальному передали, що у Мілані Путіну зроблять «пред'яву», ухилитися від якої він не зможе. Отже дій.

Дати цю інформацію Навальному могли тільки люди з Кремля, проектом однієї з «веж» якого він і є. Чи отримав її і Ходорковський від Білого дому або Кремля, чи сам здогадався, – не має значення. Але обидва отримали сигнал – Путіна «йдуть».

Несподіваний «кримнашизм» обох суто меркантильний – Крим треба не просто повернути, а й виплатити репарацію за його окупацію, подібно до того, як її платила Німеччина СРСР до 1953 р. В Україні її розмір в червні оцінювали близько 1 трлн. грн.

Як кандидати в президенти, Навальний і Ходорковський починають торг, щоб цю репарацію не платити, тим більше, що може з'явитися ще й окремий рахунок за Донбас. Платити за рахунками за Путіна обом не хочеться.

Який ультиматум висунули США через Меркель, – не знаємо. Але трохи аналітики – і отримаємо відповідь: тотальна конфіскація активів і рахунків російських компаній і чиновників на Заході разом з їхніми «дачами» і тотальне «накриття» агентури і спецслужб Росії.

Агентуру можуть навіть не посадити, а просто вислати на батьківщину в одних костюмах, що для неї жахливіше, ніж коротати час біля телевізора в комфортній голландській в'язниці.

Давній план КДБ по оволодінню Заходом зсередини, на який пішло двадцять років, провалюється. Це «ядерний» удар, у тому числі, і по професійному самолюбству Путіна. Удар без ракет, оголошення війни і перетину арміями кордонів.

Перші ознаки того, що механізм ультиматуму запущений – заява Тіма Осборна, адвоката інвесторів ЮКОСа німецькому журналу Der Spiegel, розтиражоване 20 жовтня «Дойче Велле», з вимогою конфіскації майна РФ у країнах ЄС і США для компенсації втрат ЮКОСу.

Наступного після Мілана дня в ЗМІ з'являється інформація про російський підводний човен біля берегів Швеції, що «підглядає» за навчаннями шведського і голландського флотів.

МЗС Швеції до 20 жовтня дуже акуратний у своїх коментарях. Зате шведські газети «відриваються» по повній, отримуючи від військових інформацію. Вони повідомляють: це атомний підводний човен «Дмитро Донський», оснащений ракетним комплексом «Булава» з гіперзвуковими ядерними боєголовками. Кремль все це заперечує і в підсумку передбачає, що це не російський, а голландський підводний човен.

Після Мілана Путін зникає майже на три дні, як і Сталін після 22 червня. Сайт президента Росії не оновлюється 18 і 19 жовтня, а також вранці в понеділок. Тільки до першої години дня на ньому з'являється дуже коротка інформація: Путін радиться з міністром охорони здоров'я Веронікою Скворцовою. В Балтиці «заблукав» і зазнає лиха російський підводний човен, Лавров обіцяє продавати і далі зброю Сірії та Іраку, а Путін радиться про бюджет МОЗ.

Путін думає над ультиматумом. Ще одне непряме свідчення цього процесу – коливання його маріонетки Захарченка, який 18 жовтня несподівано заявив, що «ДНР» вступила у «фазу» світу з Україною, а 19 жовтня, – що місто Бердянськ у Запорізькій області – це «споконвічні землі» «ДНР» і він поверне його силою, попутно взявши і Маріуполь.

21 жовтня для Путіна тест по газу. Чи піде Путін тихо, отримавши від США та ЄС гарантії, подібні тим, які отримав Янукович, чи продовжить війну?

Відділ моніторингу
Кавказ-Центр

P.S. От такий текст появився. Зачекаємо трохи і почуємо більше про Мілан. Однак, якщо додати до цього інфу про наміри розмістити тактичні ядерні ракети в Криму – цікавий пасьянс виходить. Судячи із всього, Пуйло злякалось і пригрозило, що стрельне ядерною ракетою. І це чергова помилка, бо так роблять лише кінчені психопати: він не може не розуміти, що нинішній технічний стан тактичних і стратегічних російських ракет, м'яко кажучи, не відповідає амбіціям ВВХ. Нарешті, він хоч і психопат, але не божевільний: одна річ, відхапати шматок території в України, але зовсім друга – пригрозити розпочати ядерну війну. Те що можна КНДР, те не можна Пуйлу. Він дістав всіх. Навіть німців, і йому сплетуть лапті доволі швидко. І треба до цього бути готовим, бо тоді усі – і Штати, і Європа кинуться рятувати Рашку. За нас тут же забудуть.

Євген Жеребецький. Фейсбук

ПОДВИЖНИКИ

З днем народження!

Хочемо привітати шанovану всіма нами – друзями, знайомими, приятелями, прекрасну людину Дмитра Васильовича Костельного з Чернівців, якому 13 жовтня виповнилося 86 років.

Він – незмінний голова Чернівецького міського Товариства політв'язнів і репресованих, член Чернівецького обласного Проводу КУН і ОУН(б), кавалер ордена «За заслуги III ступеня» і Президентський стипендіат.

Багато пережито, перенесено знущань у часи комуністичного лихоліття в Галичині у 1939–1941 рр, далі – терор німецьких окупантів у 1941–1944 рр., і знову – вакханалія каральних органів НКВД-МВД-МГБ протягом 1944–1991 рр.

Страшні спогади про життя на спецпоселенні в Омську, Красноярську.

Бог дарував Дмитру Васильовичу найкращу в світі дружину Ганну Іванівну і двох доночек Ольгу і Любу. Є чому повчитися в нього онукам Тарасові, Мар'яні, Дмитру, а також правнукам Олесеві і Матвійчику.

Вчимося в Дмитра Васильовича і ми тому запалу національного духу, любові до всього рідного, українського.

Родина Костельних – глибоко віруюча, сповідує Божі чесноти і мораль.

Неперерахувати всіх нагород Дмитра Васильовича. Але найбільшою нагородою, як він говорить, буде українська Україна і мир у ній.

Всі знайомі, друзі схиляють голову перед нашим іменинником і зичать йому ще багато років щасливого життя в мирі і злагоді.

Цінуємо, любимо, шануємо Вас, дорогий Дмитре Васильовичу!

М. КИСИЛЬОВА
м. Чернівці

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Це не в моїй власті…	Це не від мене залежить…
На горі Говерла…	На горі Говерлі…
Нова зажигалка…	Нова запальничка…
Здатність гартувати…	Спроможність гартувати…
Смачна клубніка…	Смачні полуниці…
Посилати воздушний поцілунок…	Посилати здаля (рукою) поцілунок…
Дійсна незалежність…	Справжня незалежність…
Китайські громадяни…	Громадяни Китаю…
Небезобідна людина…	Небезкривдна людина…
Прямий смисл вчинити так…	Цілковита рація вчинити так…
Роздільне проживання…	Окреме (нарізне) проживання…
Вона не вартує доброго слова…	Вона не варта доброго слова…
Вговорювала мене…	Умовляла мене…
Я не можу винести цього…	Я не можу стерпіти (не знесу цього)…
Заспокоїти біль…	Угамувати (утамувати) біль…
Прийшли до висновку…	Дійшли висновку…
Не дивлячись на успіхи…	Незважаючи на успіхи…
Торкаючись завдань…	З приводу завдань…
Обидвох держав…	Обох держав…
Весь час так було…	Завжди так було…
Голова як свинцем налита…	Обважніла голова (голова мов чавуном налита)…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен», «Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання», «Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів», «Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9